

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący)

SSN Piotr Prusinowski (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania U. Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
z udziałem zainteresowanej C. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 9 stycznia 2020 r.,
zażalenia ubezpieczonej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 czerwca 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) odrzucił jako spóźniony wniosek U. Z. o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 maja 2019 r.

Sąd drugiej instancji oparł rozstrzygnięcie o art. 328 § 1 k.p.c., w myśl którego uzasadnienie sporządza się na żądanie strony, zgłoszone w terminie tygodniowym od dnia ogłoszenia sentencji wyroku. Sentencja wyroku została ogłoszona przez Sąd Apelacyjny w (...) 30 maja 2019 r. po przeprowadzeniu rozprawy, na której był obecny profesjonalny pełnomocnik odwołującej. Sąd Apelacyjny wskazał, że w rozpoznawanej sprawie termin do złożenia wniosku o

doręczenie wyroku upłynął z dniem 6 czerwca 2019 r., wobec czego wniosek pełnomocnika U. Z. o doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem nadany na pocztę w dniu 7 czerwca 2019 r. - należało uznać za spóźniony. Sąd Apelacyjny podkreślił, iż zgodnie z art. 167 k.p.c. czynność procesowa podjęta przez stronę po upływie terminu jest bezskuteczna. Czynność taka nie może być uwzględniona przez Sąd, ponieważ nie wywołuje skutków procesowych, a następstwem uchybienia terminu jest odrzucenie żądania sporządzenia uzasadnienia wyroku jako spóźnionego - stosownie do treści art. 328 § 1 k.p.c. zdanie drugie.

Z rozstrzygnięciem Sądu Apelacyjnego nie zgodził się pełnomocnik skarżącej. Wskazał, że zażalenie jest w pełni uzasadnione. W ocenie pełnomocnika wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku i przesłanie go na adres pełnomocnika został złożony w ustawowym tygodniowym terminie liczonym od dnia ogłoszenia wyroku, czyli od dnia 30 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie może doprowadzić do zamierzonego skutku.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że pełnomocnik skarżącej nie sformułował zarzutów pod adresem zaskarżonego postanowienia, a także nie przywołał żadnych okoliczności i nie przedstawił jakichkolwiek dowodów wskazujących na zachowanie ustawowego terminu do złożenia wniosku o doręczenie wyroku z uzasadnieniem. W lakonicznym uzasadnieniu zażalenia wskazał jedynie na zachowanie tygodniowego terminu i jego początkową datę, to jest 30 maja 2019 r. Tymczasem, jak wynika z akt sprawy, przedmiotowy wniosek został nadany na pocztę 7 czerwca 2019 r. (koperta - k. 120 akt). Ponieważ miesiąc maj ma 31 dni, termin na złożenie wniosku upływał 6 czerwca 2019 r., przez co wniosek złożony kolejnego dnia należało uznać za spóźniony.

W rozpoznawanej sprawie zastosowanie znajduje art. 387 § 3 k.p.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, która w tym zakresie weszła w życie 7 listopada 2019 r. W myśl tego przepisu termin do żądania doręczenia wyroku sądu drugiej instancji wraz z uzasadnieniem wynosi tydzień i biegnie od ogłoszenia sentencji

orzeczenia. Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie ubezpieczona nie dochowała ustawowego terminu do dokonania tej czynności procesowej. Zgodnie z zasadą formalizmu postępowania cywilnego, aby czynność procesowa strony mogła wyrzucić zamierzone skutki, musi być dokonana w określonym terminie, a więc w okresie przewidzianym do jej dokonania. Terminy te - jako ustanowione przez przepisy kodeksu postępowania cywilnego - mają charakter procesowy i ustawowy. Ich upływ powoduje zatem bezwzględną bezskuteczność dokonanej przez stronę czynności procesowej bez względu na to, czy przekroczenie terminu nastąpiło z winy strony, czy też bez takiej winy (art. 167 k.p.c., zgodnie z którym czynność procesowa podjęta przez stronę po upływie terminu jest bezskuteczna) oraz rodzi po stronie sądu obowiązek uwzględnienia tego przekroczenia z urzędu i odrzucenia spóźnionego środka procesowego (tu: art. 328 § 1 zdanie drugie w związku z odpowiednio stosowanym art. 391 § 1 k.p.c.), chyba że wraz z nim zostanie złożony wniosek o przywrócenie terminu do jego wniesienia (art. 168 i następne k.p.c.), co w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca.

Z powyższych względów zażalenie podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.